

vist er jeg ikke blind for, at Ulykken og, om man vil, ogsaa Rigets Undergang kan komme paa anden Maade, ogsaa derved at en fjendtlig Magt besætter de øvrige Dele af Landet og beholder dem saa længe, at det ikke nytter Noget, at vi have en Befæstning om Hovedstaden. Men, mine Herrer, saalænge Kjøbenhavn er i vor Magt, saalænge Dannebrog vaier indenfor dens Volde, da ere vi endnu en Stat, da er vor Statstilværelse endnu ikke ødelagt; men dersom først Hovedstaden er i Fjendens Magt, hjælper det ikke Noget, om der ligger aldrig saa stærk en Fæstning i en anden Landsdel, den kan efter min Mening Fjenden ganske rolig lade ligge, indtil den falder af sig selv i hans Hænder. Nu er det vistnok saa, som det ærede Medlem, der sidder foran mig, og som er Ordfører for det andet Mindretal (Bloug), sagde, at, naar man har Fantasi, saa kan man jo tænke sig Tilfælde, under hvilke Alt, hvad vi gjøre, er aldeles unyttigt; men det kan jo siges om enhver Ting i Livet, om Alt. Dersom vi paa den Maade gik ud fra det i det daglige Liv eller i det Hele taget i vort Liv i en eller anden Retning, saa vare vi forhindrede fra at gjøre Nogetsomhelst; naar man vil lade sig strække af Fantasibilleder og af, hvad der muligvis kan komme imorgen, saa er der virkelig ingen Ende paa Indvendinger imod, hvad vi skulle gjøre og lade, og kan det ærede Medlem sige, at Kjøbenhavns Befæstning kun kan bygges paa en Folkestimning, vil jeg sige til ham, at det er ikke Veien til at faae denne Stemning, at man opstiller allehaande Fantasibilleder, som mulig kunne indtræffe, men hvor vi dog, synes det mig, maa være berettigede til at sige: de høre ikke til, det er ikke det Almindelige i Livet. Thi det veed jeg meget godt, at der kan komme saadanne Tilfælde, hvor Alt, hvad vi gjøre, er for-gjæves. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder med Hensyn til Forsvarsplanen. Jeg er selvfølgelig enig i, at ogsaa de andre Landsdele ikke bør lades uden Forsvar, og Ingen behøver at sige mig, hvad for en Ulykke det er, dersom en fjendtlig Magt besætter Sylland; men vi maa jo forstandigvis spørge os selv — og handle derefter — om, mod hvilken Styrke og under hvilke Omstændigheder vi kunne føre et alvorligt og tilstrækkeligt Forsvar for denne Landsdel. Vi maa selvfølgelig ikke overgive de andre Landsdele til Plyndring af enkelte fjendtlige Troppeskorps; men vi maa sige til os selv, at dersom Fjenden rykker ind i Sylland, f. Ex. med et helt Hærforsvar fra Syd, med en Styrke, som er vor hele Hær overlagen, saa ere vi ikke istand til at kunne føre der paa nogen Maade et tilstrækkelig fyldestgjørende Forsvar. Det er ogsaa min Mening, at vi bør have enkelte Støttesteder derovre, som Tropperne kunne støtte sig til, men jeg skal ikke udtale mig

om, hvor eller hvor store de skulle være. Jeg tror ikke — hvad jeg ogsaa har udviklet tidligere — at det vil kunne nytte Noget, at vi have denne store Fæstning derovre, thi den vil Fjenden ganske rolig lade ligge og gaa forbi og saa tage hele den øvrige Del af Landet, saalænge indtil den falder i hans Haand af sig selv; men saalænge vi have de Tropper derovre, som skulle yde Forsvaret saa længe som muligt, mener jeg ogsaa, at vi bør give dem et Støttested, der er jeg fuldstændig enig. Men om jeg end saaledes er enig med det ærede relative Flex-tal med Hensyn til dets Motivering — og det er jo ikke Motiveringen, vi stemme over idag — er jeg aldeles uenig med det med Hensyn til det Forslag, der er fremkommet, og hvormed det har tænkt sig at ende denne Sags Forhandling paa dette Stadium; jeg er fuldstændig uenig i, at det skulde være heldigt for Sagen selv eller i anden Henseende heldigt at ende den med den foreslaaede Dagsorden. Jeg kan aldeles ikke forstaa, hvorfor det skal være saa aldeles nødvendigt, at man ikke skal føre denne Sag videre i denne Samling. Dersom man virkelig har forudsat dette, betragter jeg det som et Uheld for Sagen, at den blev forelagt paa et saadant Tidspunkt, under saadanne Omstændigheder, at man maatte kunne se, at man ikke kunde faae den ført videre end til det første Stadium. Jeg ser ikke, hvorfor man, naar der er Møje nok til at behandle denne Sag, saa ikke ogsaa kan tænke sig, at den kan blive ført videre i denne Samling. Jeg vil ikke paa nogen Maade binde mig ved en Afstemning til den nærværende Regjerings nærværende Planer, selv om man i Hovedsagen maa sige: jeg stemmer mod den; thi det kan godt tænkes i Fremtiden, at der kan komme saa væsentlige Forandringer, som kunne have megen Betydning, baade hvad Hensigtsmæssigheden angaar og med Hensyn til Gjennemførelsen, at jeg ikke i mindste Maade vil binde mig ved en Afstemning, saa at jeg senere ikke kunde have frie Hænder til at slutte mig til slige Forslag. Det er det ene. Det andet er, hvad der ogsaa tidligere er bleuet berørt, at det ikke kan undgaaes ved denne Dagsorden, at det faar Udseende af, at Sagen nu skal bruges i et politisk Niemeb. Jeg dømmes Ingens Hensigt, aldeles ikke; det kan være, at der aldeles ikke er tænkt derpaa, men jeg siger: det vil være den uundgaaelige Følge, at det faar Udseende deraf, og det betragter jeg som i højeste Grad skadeligt for Sagen selv. Det vil faae Udseende af, og det vil blive sagt, at det er en politisk Lillidsstemme til den nærværende Regjering, og en politisk Lillidsstemme til den nærværende Regjering vil jeg under ingen Omstændigheder under de nærværende Forhold være med til at afgive, jeg vil